

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.02.2010, sp. zn. 4 Tdo 2/2010, ECLI:CZ:NS:2010:4.TDO.2.2010.1

Číslo: 54/2010

Právní věta: Z ustanovení § 250 odst. 2, věty první, tr. ř. vyplývá, že pokud obviněný vzal odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně zpět, vztahuje se toto zpětvzetí i na odvolání podané jeho jménem obhájcem. To neplatí, jde-li o obviněného, který je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, popř. o mladistvého, u kterých může obhájce podat odvolání i proti jejich vůli (§ 41 odst. 4 tr. ř.). V takových případech je zpětvzetí odvolání samotným obviněným právně neúčinné (srov. č. 58/2009 Sb. rozh. tr.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.02.2010

Spisová značka: 4 Tdo 2/2010

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o odvolání

Předpisy: § 250 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněné M. S. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2009, sp. zn. 8 To 310/2009, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 9 T 461/2008.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. 4. 2009, sp. zn. 9 T 461/2008, byli obvinění M. S., I. D. a E. S. uznáni vinnými ze spáchání pokusu trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d), e), odst. 3 písm. a) zák. č. 40/1961 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen tr. zák.), ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., kterého se podle skutkové věty uvedeného rozsudku dopustili tím, že dne 22. 7. 2006 kolem 13.00 hod. v P., na zastávce I. P. P., po předchozí dohodě a rozdělení úkolů při nástupu do tramvaje č. 16 obviněný E. S. bezdůvodně zastavil na posledním schodě, čímž zabránil poškozené M. T. v dalším postupu do vozu soupravy a obviněné I. D. a M. S. se zezadu natlačily na poškozenou, přičemž obviněná M. S. rozepnula kabelku poškozené, strčila do ní ruku a snažila se odcizit peněženku, což se jí však nepodařilo, neboť počínání obviněných zpozoroval pprap. J. K., který obviněnou M. S. chytil za ruku, ještě když ji měla v kabelce poškozené, a tohoto jednání se všichni obvinění dopustili přesto, že byli v posledních třech letech za obdobný čin

odsouzení nebo potrestání, konkrétně obviněný E. S. rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 4 T 85/2003, v právní moci dne 10. 5. 2005, když trest odnětí svobody vykonal dne 28. 1. 2005, obviněná M. S. rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 3. 2006, sp. zn. 7 T 20/2006, v právní moci téhož dne a obviněná I. D. rozsudkem Okresního soudu v Karviné, pobočka v Havířově, ze dne 4. 8. 2005, sp. zn. 103 T 106/2005, v právní moci téhož dne, když trest odnětí svobody vykonal dne 12. 3. 2006.

Za uvedené jednání byli odsouzeni:

1) obviněná M. S. podle § 247 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. byla pro výkon uloženého trestu zařazena do věznice s ostrahou a podle § 35 odst. 2 tr. zák. byly současně zrušeny výroky o trestech, které byly obviněné uloženy rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 16. 8. 2006, sp. zn. 38 T 122/2006 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 11. 12. 2006, sp. zn. 1 T 154/2006, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pobyla podkladu,

2) obviněná I. D. podle § 247 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 2 let a podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. jí byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let,

3) obviněný E. S. podle § 247 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou a podle § 35 odst. 2 tr. zák. byl současně zrušen výrok o trestu, který byl obviněnému uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 31. 1. 2007, sp. zn. 29 T 145/2006, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pobyla podkladu.

Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. 4. 2009, sp. zn. 9 T 461/2008, podal odvolání obhájce obviněné M. S., a to podáním ze dne 3. 6. 2009 a opětovně podáním ze dne 14. 7. 2009 (po obdržení rozsudku s opravenou písařskou chybou) a na výzvu soudu odvolání doplnil podáními ze dne 20. 7. 2009 a ze dne 8. 9. 2009 s návrhem na zproštění obviněné M. S. předmětné obžaloby podle § 226 písm. a) tr. ř. Vedle toho podala obviněná M. S. proti témuž rozsudku sama podáním ze dne 7. 7. 2009 odvolání, ve kterém uvedla, že souhlasí s uloženým trestem a odvolává se pouze proti zařazení do věznice s ostrahou, v neprospěch obviněných M. S. a E. S. podal proti výrokům o trestech daného rozsudku odvolání i státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2. Obviněný E. S. se proti citovanému rozsudku rovněž odvolal.

Následně obviněná M. S. vzala své odvolání zpět (podáním doručeným Obvodnímu soudu pro Prahu 2 dne 26. 8. 2009) a ohledně této obviněné vzal zpět odvolání i státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2.

Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 9. 9. 2009, sp. zn. 8 To 310/2009, vzal na vědomí zpětvzetí odvolání obviněné M. S. a státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ohledně této obviněné a usnesením ze dne 21. 9. 2009, sp. zn. 8 To 310/2009, rozhodl o odvolání obviněného E. S. a o odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, které bylo podané v neprospěch obviněného E. S. tak, že podle § 256 tr. ř. obě podaná odvolání zamítl.

I přes výše uvedené skutečnosti podala obviněná M. S. prostřednictvím svého obhájce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2009, sp. zn. 8 To 310/2009, dovolání, ve kterém uplatnila dovolací důvody vymezené v § 265b odst. 1 písm. c), d), g) a h) tr. ř. s tím, že podle názoru obhajoby se zpětvzetí odvolání ze strany M. S. nevztahuje na odvolání podané obhájcem. Obhájce obviněné v

dovolání dále uvádí, že nalézací soud posoudil příslušný skutek podle výpovědi jediného svědka policisty J. K., který z titulu svého povolání nemůže být považován za zcela nestranného, jeho výpověď má logické a faktické rozpory. Podle obhajoby navíc rozhodující soud vůbec nepřihlédl k možné nepřičetnosti obviněné v době spáchání skutku, protože obviněná byla v době páchaní skutku pod vlivem návykové látky a ze znaleckého posudku nevyplývá, o jakou návykovou látku šlo, proto nelze považovat závěry znaleckého posudku za průkazné. Podle obhajoby také posouzení skutku jako činnost organizované skupiny neodpovídá skutkovým zjištěním a je pouhou domněnkou. K osobě obviněné M. S. obhajoba uvádí, že u ní došlo ke změně osobnosti a tím i ke změně společenské nebezpečnosti, neboť se dobrovolně podřídila protidrogové léčbě a pracuje ve společnosti L. P., s. r. o. Vzhledem k uvedeným okolnostem obhájce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudu prvního a druhého stupně a obviněnou M. S. předmětné obžaloby zprostil.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství se k dovolání obviněné M. S. nevyjádřil.

Nejvyšší soud byl nejdříve povinen zkoumat, zda je vůbec v posuzované věci přípustné dovolání a jestli nepřichází v úvahu odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.

Podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze dovoláním napadnout pouze pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. Vzhledem ke skutečnosti, že obviněná podle názoru Nejvyššího soudu jasně a prokazatelně projevila svoji vůli v tom, že proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. 4. 2009, sp. zn. 9 T 461/2008, nemá v úmyslu podávat odvolání, resp. nejprve odvolání podala a uvedla v něm, že souhlasí s uloženým trestem a odvolává se pouze proti zařazení do věznic s ostrahou (je zřejmé, že pokud obviněná souhlasila s uloženým trestem, tak logicky musela souhlasit i s výrokem o vině daného rozsudku), následně však vzala zpět i toto odvolání.

Podle ustanovení § 250 odst. 2, věty první, tr. ř. osoba, která odvolání podala, může je výslovným prohlášením vzít zpět, a to až do doby, než se odvolací soud odebere k závěrečné poradě. Prohlášení o zpětvzetí odvolání je přitom neodvolatelné a je-li přesto učiněn další projev vůle svědčící o podání odvolání, odvolací soud jej zamítne z formálních důvodů podle § 253 odst. 1 tr. ř. Odvolání nelze vzít zpět jen z části, tj. jen ohledně jednoho z více napadených výroků, nebo podmíněně, např. s požadavkem, aby odvolání vzala zpět i jiná oprávněná osoba, která ho podala. V případě, kdy je podání podáno jak přímo obviněným, tak i jeho jménem obhájcem a obviněný vezme odvolání zpět, je proto třeba především zhodnotit, zda je zpětvzetí odvolání obviněným skutečným vyjádřením jeho vůle vzít odvolání zpět v celém rozsahu nebo jen ohledně té části, kterou sám uplatnil nad rámec odvolání podaného prostřednictvím obhájce. V posuzovaném případě je zřejmé, že obviněná jednoznačně vyjádřila svou vůli vzít zpět odvolání v celém rozsahu, tedy dosáhnout toho, aby dovolání nebylo projednáváno.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že pokud obviněná vzala odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně zpět, vztahuje se toto zpětvzetí i na odvolání podané obhájcem, neboť tento jednal pouze v zastoupení obviněné, proto je rozhodující projev vůle obviněné, nikoli obhájce. S názorem obhájce, že zpětvzetí odvolání obviněné se nevztahuje na odvolání podané obhájcem, nelze souhlasit. Jiná je situace jen v případech, jde-li o obviněného, který je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, popř. o mladistvého, u kterých může obhájce podat odvolání i proti jejich vůli (§ 41 odst. 4 tr. ř.). V takových věcech je zpětvzetí odvolání samotným obviněným právně neúčinné.(srov. č. 58/2009 Sb. rozh. tr.)

Jak již bylo konstatováno výše, dovoláním lze napadnout pouze pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. V případě projednávané trestní věci však tím, že obviněná vzala zpět odvolání proti rozhodnutí nalézacího soudu, tak odvolací soud ohledně její osoby vůbec nerozhodoval. Je tedy možno uzavřít, že zákonný požadavek dovolacího

řízení, tj. že dovoláním lze napadnout jen pravomocné rozhodnutí soudu druhého stupně, nebyl naplněn.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněné M. S. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2009, sp. zn. 8 To 310/2009, nelze považovat za přípustné, proto jej podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. jako nepřípustné odmítl a již dále nezjišťoval, zda je v podaném dovolání řádně uplatněn některý dovolací důvod, případně jestli námitky obviněné je vůbec možné podřadit pod určitý zákonem stanovený dovolací důvod a zda jsou opodstatněné. O odmítnutí dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením §265r odst. 1 písm. a) tr. ř. Pokud jde o rozsah odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu, odkazuje tento na znění § 265i odst. 2 tr. ř.